

Panium – Numero kahdeksantoista

Kolme kertaa 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Käsitlemme nyt eräitä Danielin kirjan yhdentoista luvun kahdennentoista jakeen vaikutuksia ja tuomme sen jälkeen kolme ”250” vuoden linjaa jakeiden yhdestätoista viidenteentoista historiaan, joka täyttyi Paniumin taistelussa vuonna 200 eKr. Se ”250” vuoden linja, joka alkoi vuonna 457 eKr., päättyy vuonna 207 eKr. sen ajanjakson keskivaiheilla, joka alkaa Raphian taistelusta ja päättyy Paniumin taisteluun. Neron linjan ”250” vuotta päättyy Konstantinuksen kolmivaiheiseen historiaan, jota edustavat vuodet 313, 321 ja 330. Yhdysvaltojen ”250” vuotta päättyy 4. heinäkuuta 2026.

Neron linja edustaa pedon kuvan koetusajan historiaa, ensin Yhdysvalloissa ja sitten maailmassa. Vuoden 457 eKr. linja asettaa Trumpin sotilaallisesti kahden taistelun väliseen keskikohtaan. Myös vuodesta 1776 ulottuva ajanjakso merkitsee keskikohtaa Trumpin viimeiselle presidenttikaudelle. Jotta voisimme asettaa nämä linjat oikealle paikalleen, käsittelemme ensin jaetta kaksitoista sekä Venäjän ja Putinin tuhoa. Sitten kolmea ”250” vuoden linjaa, ja sen jälkeen Hasmonialaisen dynastian linjaa. Kun nämä linjat ovat paikoillaan, asetamme Pietarin linjaan Paneumin kanssa. Kun nämä linjat ovat paikoillaan, meidän tulisi voida tunnistaa, kuinka 18. heinäkuuta 2020 annetun sanoman tulee tulla korjatuksi ja julistetuksi, ja että se on Joelin kirjan sanoma.

Juudan kuningas Ussia ja Egyptin kuningas Ptolemaios

Historia, joka täytti yhdestoista jakeen Raphian taistelussa, on yhdenmukainen kuningas Ussian historian kanssa. Kun Jesaja puhdistetaan ja hänet valtuutetaan julistamaan myöhäissateen sanomaa, hänen kutsunsa tuli sinä vuonna, jona Ussia kuoli.

Kuningas Ussian kuolinvuonna minä näin myös Herran istuvan valtaistuimella, korkealla ja ylhäiseksi korotettuna, ja hänen viittansa liepeet täyttivät temppelin. Jesaja 6:1.

Ussian kuolemaa edelsi se kapina, jonka hän toi ilmi ja joka vastasi sekä oli yhteneväinen Ptolemaioksen kapinan kanssa heti Raphian taistelussa saavutetun voiton jälkeen. Ussia ja Ptolemaios ovat vertauskuvia etelän kuninkaasta, jonka sydän on ylpistynyt ja joka kapinoi pyrkimällä yhdistämään valtiollisen valtansa kirkolliseen valtaan. Kun Ussia yritti yhdistää kirkon ja valtion, hänen otsassaan oleva spitaali oli pedon merkin esikuva.

Ja kolmas enkeli seurasi heitä ja sanoi suurella äänellä: Jos joku kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa sen merkin otsaansa tai käteensä, hänkin joutuu juomaan Jumalan vihan viiniä, joka laimentamattomana on kaadettu hänen vihansa maljaan; ja häntä vaivataan tulella ja tulikivellä pyhien enkelien edessä ja Karitsan edessä. Ja heidän vaivansa savu nousee aina ja iankaikkisesti, eikä heillä ole lepoa päivällä eikä yöllä, niillä, jotka kumartavat petoa ja sen kuvaa, ja ken hyvänsä ottaa hänen nimensä merkin. Ilmestys 14:9–11.

Ussia edustaa siis asteittaista kuolemaa siitä ajasta lähtien, jolloin hän kapinallisesti yritti yhdistää kirkon ja valtion. Tämän jälkeen hän edustaa yhdentoista vuoden ajan ontuvan ankan yhteishallintoa poikansa kanssa. Ussia eli yksitoista vuotta kapinansa jälkeen. Hänen kapinansa alku symboloi sunnuntailakia, jossa kirkko ja valtio yhdistetään ja pedon merkki pannaan täytäntöön. Yksitoista vuotta myöhemmin hän kuoli, mikä edustaa hänen hallituskautensa päättymistä eteläisen Juudan valtakunnan kuninkaana, joka oli ihana maa, joka on Yhdysvallat.

Profeetallisessa suhteessa Ptolemaiokseen Ussia edustaa Juudaa, ihanaa maata ja luopioprotestantismia, kun taas Ptolemaios edustaa Egyptiä, joka on lohikäärmevalta ja jonka uskonto on spiritualismi. Kun näitä kahta kuningasta tarkastellaan rinnakkaisina linjoina, Ussia lakkaa olemasta ihanan maan vertauskuva, ja yhdessä niistä tulee kahden kansakunnan symboli. Egypti ja Juuda ovat spiritualismin ja luopioprotestantismin uskontojen symboleja. Ne ovat valtion ja kirkon symboleja. Se valtioviisaus ja kirkollinen juonittelu, joita ne edustavat silloin, kun ne on yhdistetty yhdeksi symboliksi, sisältävät kaksi kansakuntaa, niin kuin meedialaiset ja persialaiset, niin kuin Ranskan Egypti ja Sodoma, niin kuin Yhdysvaltojen tasavaltalainen ja protestanttinen sarvi, niin kuin Israelin ja Juudan pohjoinen ja eteläinen valtakunta sekä pakanallinen Rooma ja paavillinen Rooma. Kahden valtakunnan symbolina ne ovat profeetallisesti sidotut yhteen Jerusalemin temppelin kautta, jossa sekä Ussia että Ptolemaios pyrkivät uhraamaan Jerusalemin temppelissä. Kaksi kansakuntaa, jotka molemmat kapinoivat samaa pyhäkköä vastaan.

On tärkeää huomata, että kummankin kuninkaan kapina liittyi Jerusalemin temppeliin, joka on sen temppelin vertauskuva, jossa Daniel näki Kristuksen kymmenennessä luvussa. Molempien näiden kuninkaiden historia yhtyy Ukrainan sodassa, ja siten ne alkavat todistuksensa vuonna 2014. Molemmat korotettiin sotilaallisten voittojen kautta, joita edustaa yhdentoista jakeen Raphian taistelu. Raphia merkitsee raamatullisen profetian kuudennen valtakunnan rajaseutua ja sunnuntailain kolminkertaista liittoa. Se on myös raja seurakunnan taistelevasta tilasta sen voittoisaan tilaan siirtymiselle.

Vuoden 2014 jälkeen rikkain kuningas ilmoitti aikomuksensa asettua ehdolle presidentiksi vuonna 2015. Vuonna 2020 rikkain kuningas, joka edusti republikaanista sarvea, sai kuolettavan haavansa, joka myöhemmin paranisi. Vuonna 2022 Ukrainan sota kärjistyi. Sitten Trump palasi jakeen kolmetoista täyttymyksenä vuoden 2024 vaaleissa. Heinäkuussa 2023 ääni erämaassa kajahti. Joulukuun 31. päivänä 2023 protestanttinen sarvi herätettiin jälleen eloon, samoin kuin republikaaninen sarvi vuoden 2024 vaaleissa, kun Trump palasi, ja sitten vuonna 2025 perustuksen koetus päättyi temppelin koetuksen saapumiseen.

1989

Vuonna 1989 avatut totuudet olivat kaksinaiset. Uudistusliikkeiden profeetalliset rinnakkaisuudet ja Danielin kirjan yhdennentoista luvun kuusi viimeistä jaetta avattiin samaan aikaan. On olemassa tiettyjä profeetallisia sääntöjä, joita käytettiin neljänkymmenennen jakeen alkuperäisen sanoman vahvistamiseen. Jotkin juuri noista totuuksista ovat nyt avain saman jakeen kätkeytyyn historiaan, jossa nuo profeetalliset jalokivet löydettiin. Annan teille esimerkin.

Vuonna 1989 adventismissä ei ollut yhtenäistä käsitystä siitä, mitä Danielin viimeiset kuusi jaetta edustivat. Tämä yhtenäisyyden puute oli kaksinainen. Jakeiden merkityksestä ei vallinnut yksimielisyyttä. Ne, jotka tunnustautuivat ymmärtävänsä nämä jakeet, esittivät inhimillisiä ajatuksia, joihin oli sekoittunut luopioprotestantismin ja katolilaisuuden teologiaa, sitä esikoisoikeudellista perintöä, jonka he olivat saaneet esi-isiltään vuoden 1863 kapinasta, jolloin he täyttivät tottelemattoman profeetan osan Jerobeamin perustavassa kapinassa. Nuo yksilölliset käsitykset siitä, mitä jakeet tarkoittivat, olivat parhaimmillaankin yksityisiä tulkintoja. Heidän käsityksensä näistä jakeista olivat joko ristiriidassa profeetallisen sovellutuksen perusperiaatteiden kanssa tai usein vastoin juuri sitä lähtökohtaa, jonka he itse olivat jakeista määritelleet.

Se, mitä näimme näissä jakeissa, oli kaikkien kuuden jakeen johdonmukainen ymmärrys. Juuri se sanoman johdonmukaisuus, jonka näimme, rohkaisi minua esittämään oman käsitykseni, vaikka tiesin koko adventismin hylkäävän sen, minkä olin ymmärtänyt. Se, mitä noista jakeista ymmärsimme, julkaistiin ensimmäisen kerran vuonna 1996, ja siinä esitetty ymmärrys on vain vahvistunut entisestään ajan kulkiessa eteenpäin kolmenkymmenen vuoden ajan!

Jos tarkastelet aivan ensimmäistä viittausta aikakauslehdessä The Time of the End, löydät kohdan Testimonies, osa 9, sivu 11. Viisi vuotta ennen 9/11:tä aikakauslehti alkaa viittauksella 9/11:een. Yksi niistä oivalluksista, joka rohkaisi minua, oli sen ymmärtäminen, että jakeen neljäkymmentä ilmaisussa ”lopun aikana” pohjoisen ja etelän kuninkaat olivat hengellisiä, eivät kirjaimellisia valtoja. Siihen aikaan tiesin jo, että sisar White sanoo Danielin ja Ilmestyskirjan olevan sama kirja ja että sama profetian linja, joka on Danielissa, jatkuu Johanneksen kautta Ilmestyskirjassa. Olin havainnut, että Ilmestyskirjan luvussa yksitoista, joka täyttyi lopun aikaa ympäröivässä historiassa vuonna 1798, sisar Whiten kommentaari kyseisestä luvusta opettaa selvästi, että Ranska oli hengellinen Egypti, ja yhtä selvästi hän osoitti, että Ilmestyskirjan luvussa seitsemäntoista pedon päällä istuva portto oli hengellinen Babylon.

Sisar White tunnistaa nuo kaksi valtaa teoksessa Suuri taistelu, ja nuo lausumat liittyvät yhteen Johanneksen ja Danielin todistuksen. Etelän kuninkaan määritelmä Danielin kirjan yhdestoista luvussa on valta, joka hallitsee Egyptiä, ja pohjoisen kuningas on valta, joka hallitsee Babylonia. Se, että Raamattu ja profetian Henki toimivat rinnakkain vahvistaakseen totuuden saattamalla Danielin ja Ilmestyskirjan yhteen asian todistamiseksi, oli jotakin, mitä en koskaan voinut luovuttaa yhdellekään harhaan johdetulle teologille tai harhaan johdetulle, itse itsensä asettaneelle omavaraisen työn johtajalle.

Ptolemaioksen ja Ussian ymmärtäminen Rafaahin taistelun symboleina sekä niiden seurausten symboleina, jotka ilmenevät sen jälkeen kun heidän sydämensä ylpistyvät, merkitsee sitä, että tulkintaa hallitsee se tosiasia, että Ptolemaiios edustaa lohikäärmeen valtaa, joka kukistaa Rooman sijaisvallan, mutta joutuu sitten häviölle sille sijaisvallalle, joka oli kukistanut Ptolemaioksen jakeessa kymmenen ja vuonna 1989. Historialliset erot ovat tarkoituksellisia ja tärkeitä.

Ussia saa pedon merkin, kun hän yrittää saattaa kirkon ja valtion yhteen; Ussia on ihana maa, ja ihana maa oli merkittävä peruste sanoman alkuvaiheessa vuonna 1989. Onko ihana maa Yhdysvallat vai onko se seitsemännen päivän adventistikirkko? Ne, jotka tuolloin pitivät kiinni

virheellisestä käsityksestä, että ihana maa on adventistikirkko, samoin kuin kaikki, jotka yhä niin tekevät, väittäisivät, että neljännenkymmenennenviidennen jakeen ihana pyhä vuori oli selvästi Jumalan kirkko, ja se merkitsi heille, että vuori ja maa olivat sama vertauskuva. Tavanomaista inhimillistä päättelyä, otaksun.

Ussia on ihana maa, ja Ptolemaios on Egypti. Ussialla, ihanana maana, on protestantismin ja republikaanisuuden kaksi sarvea. Ptolemaioksen poliittinen ilmentymä on kommunismi ja sen erilaiset muodot, ja Ptolemaioksen uskonnollinen ilmentymä on spiritualismi ja sen erilaiset muodot. Lohikäärmevallan tunnusomainen piirre on, että se on liittouma, mutta väärä profeetta, joka on ihana maa, on yksi ainoa kansakunta, jolla on kaksi sarvea.

Danielin kirjan yhdestoista luku, jae neljäkymmentä, osoitti, että Yhdysvallat oli paaviuden sijaistoimija, kun Neuvostoliitto pyyhkäistiin pois vuonna 1989. Tämä totuus on sopusoinnussa Ilmestyskirjan kolmattatoista lukua koskevan kaksisarvisen maapetojen roolin kanssa, sillä nämä kaksi kirjaa ovat sama asia.

Ja minä näin toisen pedon nousevan maasta; ja sillä oli kaksi sarvea niin kuin karitsalla, ja se puhui niin kuin lohikäärme. Ja se käyttää kaikkea ensimmäisen pedon valtaa sen nähden ja saattaa maan ja siinä asuvaliset kumartamaan ensimmäistä petoa, sitä, jonka kuolinhaava parani. Ilmestys 13:11, 12.

Ilmestyskirjan kolmastoista luku osoittaa Yhdysvallat paavinvallan sijaisvallaksi, sillä maasta nouseva peto ”käyttää kaiken sen” merestä nousseen pedon vallan, joka tuli ”hänen edellään”. Jakeessa kaksi pakanallisen Rooman lohikäärme oli antanut paavinvallalle sen voiman, valtaistuimen ja suuren vallan. Sanalla, joka on käännetty ”voimaksi”, tarkoitetaan voimaa, mutta jakeessa kaksitoista on toinen sana, joka on käännetty ”vallaksi” ja tarkoittaa ”delegoitua valtuutta”.

Yhdysvallat on paaviuden sijaistoimijavalta, jota on esikuvallistanut pakanallinen Rooma, joka antoi paaviudelle sotilaallisen ja taloudellisen tukensa, kuten toisessa jakeessa esitetään. Näin tehdessään pakanallinen Rooma esikuvallisti Yhdysvaltoja, joka niin ikään antaisi ”vaununsa, laivansa ja ratsumiehensä” tekemään paavillisen vallan likaisen työn.

Kun jakeiden kymmenen, yksitoista ja viisitoista kolme taistelua täyttyivät historiassa, Antiochus Magnus oli läsnä jokaisessa taistelussa. Tämä tosiasia osoittaa, että näissä kolmessa taistelussa edustettu valta on pedon sijaisvalta, sillä se on aina Antiochus, ja Antiochus vuonna 1989 oli Yhdysvaltojen sijaisvalta.

Kolme taistelua, jotka johtavat jakeen kuusitoista sunnuntailaiksi, kantavat Alfa ja Omegan tunnusmerkin sekä myös totuuden rakenteen. Ensimmäisessä taistelussa ja kolmannessa taistelussa on Yhdysvallat, mikä osoittaa alfa ja omegan ensimmäisessä ja viimeisessä taistelussa. Ne kolme taistelua, jotka johtavat jakeen kuusitoista sunnuntailakiin, kantavat myös totuuden tunnusmerkkiä. Natsi-Ukrainan sijaistoimijavalta on keskellä oleva taistelu, joka edustaa keskimmäisen tienviitan kapinaa heprealaisen sanan ”totuus” viitekehyksessä. Nämä kolme taistelua edustavat aikaa vuodesta 1989 sunnuntailakiin saakka, mikä merkitsee, että ne edustavat jakeen neljäkymmentä

”kätkeytyä historiaa”.

Ilmestyskirjan yhdenentoista luvun yhdestoista jae osoittaa vuoden 2023 ajankohdaksi, jolloin molemmat sarvet herätetään henkiin. Danielin kirjan yhdenentoista luvun yhdestoista jae osoittaa aivan saman historian ajanjakson. Sisäinen profetian linja ja ulkoinen profetian linja kohtaavat vuonna 2023. Sisäinen linja on se ”asia”, jonka Daniel ymmärsi, ja ulkoinen linja on se ”näky”, jonka hän ymmärsi.

Danielin havainnollistama temppelitestä alkoi kahdentenakymmenentenä toisena päivänä, ja kaksikymmentäkaksi vuotta 9/11:n jälkeen — mikä on se ajankohta, jolloin Jesaja astui temppeliin — vie vuoteen 2023. Jesaja osoittaa Ussian kuoleman sen jälkeen, kun tämä oli elänyt spitaalisenä yksitoista vuotta, 9/11:een. Temppelin pystyttämistyö koostuu ensiksi perustuksen laskemisesta ja sen jälkeen temppelin rakentamisesta sekä lakikiven asettamisesta, mikä sitten johtaa kolmanteen koetinkiveen, jota edustaa pasuunain juhla 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kolmannen luvun linjassa. Iankaikkisen evankeliumin sisäinen työ saatetaan päätökseen ulkoisen linjan historian aikana. Jakeessa yksitoista Putin on esikuvallisesti kuvattu Ptolemaioksen kautta, ja kuningas Ussia tarjoaa toisen todistajan etelän kuninkaan havainnollistukselle: hänet korotetaan sotilaallisen menestyksen kautta, minkä jälkeen hän pyrkii tunkeutumaan uskonnon piiriin.

Ja etelän kuningas joutuu kiivastuksen valtaan, lähtee liikkeelle ja sotii häntä vastaan, nimittäin pohjoisen kuningasta vastaan; ja tämä asettaa kentälle suuren sotajoukon, mutta se sotajoukko annetaan hänen käteensä. Ja kun hän on kukistanut sotajoukon, hänen sydämensä ylpistyy; ja hän kaataa kymmeniä tuhansia, mutta ei vahvistu siitä. Daniel 11:11, 12.

Uriah Smith käsittelee Ptolemaios Filopatorin historiaa ja hänen yritystään toimittaa uhreja Jerusalemin temppelissä.

”Ptolemaiokselta puuttui harkitsevaisuus käyttää voittoaan hyvin hyväkseen. Jos hän olisi jatkanut menestyksensä hyödyntämistä, hänestä olisi todennäköisesti tullut koko Antiokuksen valtakunnan valtiasta; mutta tyytyen esittämään vain muutamia uhkauksia ja pelotteluja hän teki rauhan voidakseen antautua eläimellisten himojensa keskeytymättömään ja hillitsemättömään tyydyttämiseen. Näin hän, voitettuaan vihollisensa, joutui paheidensa voittamaksi, ja unohtaen sen suuren nimen, jonka hän olisi voinut itselleen perustaa, hän kulutti aikansa mässäilyyn ja irstaisuuteen.

”Hänen sydämensä ylpistyi hänen menestyksestään, mutta hän oli kaukana siitä, että se olisi vahvistanut häntä; sillä se häpeällinen tapa, jolla hän sitä käytti, sai hänen omat alamaisensa nousemaan kapinaan häntä vastaan. Mutta hänen sydämensä ylpistyminen ilmeni erityisesti hänen toimissaan juutalaisia kohtaan. Tultuaan Jerusalemiin hän siellä uhrasi uhreja ja halusi hyvin hartaasti päästä temppelin kaikkeinpyhimpään, vastoin sen paikan lakia ja uskontoa; mutta kun häntä, joskin sangen suurella vaivalla, estettiin, hän lähti sieltä sydän vihasta palavana koko juutalaista kansaa vastaan ja ryhtyi välittömästi heitä vastaan hirvittävään ja hellittämättömään vainoon. Aleksandriassa, missä juutalaiset olivat asuneet Aleksanterin päivistä lähtien ja nauttineet suosituimpien kansalaisten etuoikeuksia, tässä vainossa surmattiin Eusebiuksen mukaan neljäkymmentä tuhatta, Hieronymuksen mukaan kuusikymmentä tuhatta. Egyptiläisten kapina ja juutalaisten joukkomurha eivät varmastikaan olleet omiaan

vahvistamaan häntä hänen valtakunnassaan, vaan pikemminkin riittivät miltei kokonaan saattamaan sen perikatoon.” Uriah Smith, Daniel ja Ilmestys, 254.

Ptolemaios Filopatorin sotilaallinen voitto Rafiassa vuonna 217 eKr. ei vahvistanut Ptolemaiosta, vaan sai ”hänen sydämensä ylpistymään”. Voitto Ukrainan sodassa ei vahvista Putinia, mutta se ”ylpistyttää hänen sydämensä”, samoin kuin sotilaallinen menestys sai kuningas Ussian ylpistymään sydämessään.

Ja Ussia varusti heitä, koko sotajoukon, kilvin ja keihäin, kypärin ja haarniskoin, jousin ja linkokivin. Ja hän teetti Jerusalemissa taitavien miesten keksimiä koneita, jotka olivat määrättyt torneihin ja varustuksille ampumaan nuolia ja suuria kiviä. Ja hänen nimensä levisi kauas; sillä häntä autettiin ihmeellisesti, kunnes hän vahvistui. Mutta kun hän oli vahvistunut, hänen sydämensä ylpistyi hänen turmiokseen; sillä hän teki rikoksen Herraa, Jumalaansa, vastaan ja meni Herran temppeliin polttamaan suitsuketta suitsutusalttarilla. 2. Aikakirja 26:14–16.

Kaksi eteläistä kuningasta, joiden sydän oli ylpeytynyt sotilaallisten voittojen johdosta, yrittivät mennä samaan temppeliin ja uhrata uhrin, minkä vain papin sallittiin tehdä. Molemmissa tapauksissa papit vastustivat ylpeiden kuninkaiden yrityksiä tehdä niin. Tämän jälkeen toinen kuningas ryhtyi kostotoimiin juutalaisia vastaan, ja toista lyötiin otsaan spitaalilla.

Ja pappi Asarja meni hänen perässään, ja hänen kanssaan kahdeksankymmentä Herran pappia, urhoollista miestä. Ja he asettuivat kuningas Ussiaa vastaan ja sanoivat hänelle: Ei ole sinun asiasi, Ussia, polttaa suitsuketta Herralle, vaan pappien, Aaronin poikien, jotka on pyhitetty suitsuttamaan. Poistu pyhäköstä, sillä sinä olet rikkonut; eikä siitä ole sinulle kunniaa Herran Jumalan edessä. Silloin Ussia vihastui, ja hänellä oli kädessään suitsutusastia suitsuttaakseen; ja kun hän vihastui papeille, pitali nousi hänen otsaansa pappien nähden Herran temppelissä suitsutusalttarin vieressä. Ja ylimmäinen pappi Asarja sekä kaikki papit katsoivat häneen, ja katso, hän oli pitalinen otsastaan; ja he ajoivat hänet kiireesti pois sieltä, ja hän itsekin riensi lähtemään, koska Herra oli lyönyt häntä. Ja kuningas Ussia oli pitalinen kuolinpäiväänsä asti ja asui erillisessä talossa, koska hän oli pitalinen; sillä hänet oli erotettu Herran temppelistä. Ja hänen poikansa Jootam oli kuninkaan hovin päällikkönä ja tuomitsi maan kansaa. Ussian muut teot, ensimmäiset ja viimeiset, kirjoitti profeetta Jesaja, Aamoksen poika. 2. Aikakirja 26:17–22.

Vuonna 2014 Euroopan globalistit ja Obaman hallinto käynnistivät värväilykampanjan Ukrainan kansakuntaa vastaan. Vuonna 2022 Venäjä aloitti hyökkäyksen, joka tulee lopulta johtamaan Putinin ja Venäjän voittoon; heidän esikuvinaan ovat etelän kuninkaat Ptolemaios ja Ussia. Jae kaksitoista sanoo, että Putinin voiton jälkeen ”hänen sydämensä ylpistyy, ja hän kukistaa kymmeniä tuhansia; mutta se ei vahvista häntä.” Historia kirjaa sitten hänen valtakuntansa asteittaisen häviön.

Asteittainen rappio johti hänen kuolemaansa, ja siihen mennessä kun Antiokhos Suuri kostaa tappionsa Rafiassa, Antiokhos ei enää käynyt kamppailua Ptolemaios Filopatoria vastaan, vaan hän kohtasi silloin nuoren lapsen, joka oli tuolloin Egyptin hallitsija. Lapsi on viimeisen sukupolven symboli, joten yhdellä tasolla se lapsikuningas, jonka Antiokhos voittaa Paniumissa, on etelän valtakunnan viimeinen sukupolvi. Käytännön tasolla lapsikuningas edustaa heikkoutta suhteessa

Antiokhoksen voimaan.

”Ptolemaios Philopatorin ja Antiokhoksen välillä solmittu rauha kesti neljätoista vuotta. Sillä välin Ptolemaios kuoli hillittömyyden ja irstailun seurauksena, ja hänen seuraajakseen tuli hänen poikansa, Ptolemaios Epifanēs, joka oli tuolloin neljän tai viiden vuoden ikäinen lapsi. Antiokhos taas oli samana aikana kukistettuaan kapinan valtakunnassaan sekä alistettuaan ja vakiinnutettuaan itäiset alueet kuuliaisuuteen vapaa ryhtymään mihin tahansa hankkeeseen, kun nuori Epifanēs nousi Egyptin valtaistuimelle; ja pitäen tätä liian hyvänä tilaisuutena valtansa laajentamiseen hukattavaksi hän kokosi valtavan sotajoukon, ”suuremman kuin entinen” (sillä hän oli koonnut paljon joukkoja ja hankkinut suuria rikkauksia itäisellä sotaretkellään), ja lähti Egyptiä vastaan odottaen helppoa voittoa lapsikuninkaasta. Kuinka hän menestyi, sen saamme pian nähdä; sillä tässä näiden valtakuntien asioihin tulee uusia mutkia, ja historian näyttämölle astuu uusia toimijoita.” Uriah Smith, Daniel ja Ilmestyskirja, 255.

Etelän kuningas

Venäjän viimeisten askelten hahmottaminen merkitsee etelän profeetallisen kuninkaan viimeisten askelten hahmottamista. Eräs hengellisen etelän kuninkaan profeetallinen tunnusmerkki, joka ilmestyi profeetalliseen historiaan lopun aikana vuonna 1798, on se, kuinka se päättyy. Se on myös pohjoisen kuninkaan ja väärän profeetan profeetallinen tunnusmerkki. Kunkin niiden kolmen vallan loppu, jotka johtavat maailman Harmagedoniin, on Jumalan Sanassa nimenomaisesti ilmaistu. Mitä tahansa Putinille ja Venäjälle tapahtuukin, sillä on ollut esikuvansa etelän kuninkaan menneissä kehityslinjoissa.

Eteläisen hengellisen kuninkaan tuhon esikuvina olivat ensimmäisen hengellisen etelän kuninkaan, vallankumouksen ajan ateistisen Ranskan, tuhoa kuvaavat esimerkit. Eteläisen valtakunnan tuhoon sisältyy etelän kuninkaan tuho. Napoleonin tuho vastaa Ranskan tuhoa ja on yhdenmukainen seuraavan etelän valtakunnan, Venäjän, tuhon kanssa. Venäjä nykyajan etelän kuninkaana alkoi vallankumouksessa, samoin kuin Ranska etelän kuninkaana alkoi vallankumouksella.

Vallankumous on lohikäärmeen tunnusomainen piirre; lohikäärme on etelän kuninkaiden vertauskuva. Lohikäärme, etelän kuninkaan ensisijainen symboli, on Saatana, ja kun hän yrittää vallankumousta vuosituhatlupien lopussa, tuli lankeaa alas taivaasta ja kuluttaa hänet. Hänen kapinansa taivaassa alussa oli hänen vuosituhatlupien päättyessä tapahtuvan kapinansa alfa.

Vuonna 1798 Ranska nousi profeetallisesti hengellisen etelän kuninkaan valtaistuimelle Ranskan vallankumouksen aikana. Tuo vallankumous pyyhkäisi läpi Euroopan kansakuntien ja johti lopulta Venäjän vallankumoukseen, jota samana vuonna seurasi nopeasti bolševikkivallankumous.

Vuoden 1917 Venäjän vallankumous koostui kahdesta päävaiheesta: helmikuun vallankumouksesta (joka syrjäytti tsaarillisen monarkian, päätti itsevaltiuden ja perusti väliaikaisen hallituksen neuvostojen kanssa vallinneen kaksoisvallan kauden keskellä) ja lokakuun vallankumouksesta (jota kutsutaan myös bolševikkivallankumoukseksi ja jossa bolševikit Leninin johdolla kaappasivat vallan vallankaappauksella, mikä johti neuvostovallan perustamiseen ja tielle kohti sosialismia/kommunismia).

Historiallisissa analyyseissä ja vallankumousteoriassa (erityisesti marxilaisista näkökulmista, kuten Trotskin, Luxemburgin ja muiden rinnastuksia tekevien ajattelijoiden näkemyksissä) Ranskan vallankumouksen (1789–1799) nähdään usein ilmentävän tai tarjoavan kaavan Venäjän tapahtumien kululle. Ranskan vallankumouksen kaksi vaihetta, jotka olivat näiden venäläisten vaiheiden esikuvina, ovat:

- Alkuvaiheen maltillinen/perustuslaillinen vaihe (suunnilleen 1789–1792), joka vastaa helmikuun vallankumousta. Tämä Ranskan vaihe alkoi Bastiljin valtauksella, säätyjen yleiskokouksen/kansalliskokouksen koollekutsumisella, feodaalisten etuoikeuksien lakkauttamisella, Ihmisen ja kansalaisen oikeuksien julistuksella sekä perustuslaillisen monarkian perustamisella girondistien ja maltillisten uudistajien johdolla. Se kukisti absoluuttisen monarkian, mutta säilytti porvarillisen/liberaalin hallinnon piirteitä sekä kaksinaisen/kiistanalaisen vallan rakenteita (esim. kansalliskokouksen ja edelleen säilyvän monarkian välillä). Samoin helmikuu 1792 teki lopun tsarismista, mutta johti porvarilliseen väliaikaiseen hallitukseen ja kaksinaiseen valtaan neuvostojen kanssa.
- Radikaali/jakobiininen vaihe (suunnilleen 1792–1794, mukaan lukien Ensimmäisen tasavallan perustaminen, Ludvig XVI:n teloitus sekä terrorin aika Robespierren ja jakobiinien/Yleisen turvallisuuden komitean alaisuudessa) vastaa lokakuun (bolševikkivallankumousta) vallankumousta. Jakobiinit ottivat vallan maltillisemmista girondisteista radikaalin toiminnan kautta, julistivat tasavallan, tukahduttivat vastavallankumouksen ja veivät vallankumousta kohti syvempää yhteiskunnallista muutosta sekä puolustusta sisäisiä ja ulkoisia uhkia vastaan. Tämä heijastaa sitä, kuinka bolševikit kukistivat väliaikaisen hallituksen, vakiinnuttivat proletaarisen/proletariaatin diktatuurin hallinnan ja edistivät vallankumouksellista sosialismia.

Nämä rinnastukset korostavat sitä, kuinka vallankumoukset usein noudattavat tiettyä kaavaa: ensin tapahtuu laaja kansannousu vanhaa hallintojärjestelmää vastaan (maltillisten/porvarillisten voimien johtamana), ja sitä seuraa radikaalien suorittama vallanotto, jonka tarkoituksena on kriisin keskellä ”pelastaa” vallankumous ja viedä se syvemmälle. Bolshevikit itse ammensivat tietoisesti Ranskan esimerkistä pitäen lokakuun kapinaansa jakobiinisen vallankaappauksen kaltaisena — välttämättömänä vastavallankumouksen estämiseksi ja vallankumouksen mahdollisuuksien toteuttamiseksi.

Tämä typologia esiintyy teoksissa kuten Trotskyn Venäjän vallankumouksen historia (joka nimenomaisesti vertaa Venäjän kaksoisvallan vaihetta samankaltaisiin dynamiikkoihin Ranskassa) sekä Rosa Luxemburgin kirjoituksissa Venäjän tapahtumista, joissa hän toteaa Venäjän vallankumouksen ensimmäisen kauden (maaliskuu–lokakuu) seuraavan Ranskan (ja Englannin) vallankumousten kaavaa, samalla kun bolševikkien vallanotto vastaa jakobiinien nousua.

Jeesus havainnollistaa aina lopun alun avulla, ja Napoleonin, ensimmäisen hengellisen etelän kuninkaan, tuho seurasi vallankumouksen alussa asetettuja tienviittoja ja edusti siten Neuvostoliiton tuhoa.

Napoleonin asteittainen (vaihe vaiheelta tapahtuva) tuho vastaa läheisesti Neuvostoliiton vähittäistä rappeutumista ja vuoden 1991 romahdusta samassa typologisessa viitekehyksessä, jossa

Ranskan vallankumouksen kaksi vaihetta ennakoivat Venäjän vallankumouksen helmikuun ja lokakuun 1917 vaiheita. Rinnastus ulottuu myös radikaalin vaiheen jälkeiseen konsolidaatiovaiheeseen (bonapartismiin) ja sen väistämättömään purkautumiseen. Tämä perustuu sekä yleisiin historiallisten kehityskulkujen malleihin että marxilaisiin analyysihin (erityisesti Trotskin teokseen *The Revolution Betrayed* ja siihen liittyviin kirjoituksiin), joissa Napoleonin pidetään bonapartismin arkkityyppinä: voimamieshallintona, joka nousee vallankumouksen radikaalin huippuvaiheen jälkeen, tasapainoilee yhteiskuntaluokkien välillä, säilyttää vallankumouksen keskeiset rakenteelliset saavutukset (samalla kun se tukahduttaa sen demokraattisen pyrkimyksen), rakentaa henkilökohtaisen/sotilaallis-byrokraattisen imperiumin, ylittää voimavaransa ja kärsii sitten vaiheittaisesta romahduksesta, joka johtaa vanhan järjestyksen osittaiseen palautumiseen.

Napoleonin bonapartistinen nousu rinnastuu stalinistiseen vallan vakiinnuttamiseen

Jakobiinien radikaalivaiheen ja thermidorilaisen reaktion (1794) jälkeen epävakaa Direktorio (1795–1799); Napoleonin 18. brumairekuun vallankaappaus (1799) perustaa konsulaatin ja sitten keisarikunnan (1804). Hän kodifioi ja vie muualle porvarillisen vallankumouksen saavutuksia (Napoleonin siviililaki, feodaalisten etuoikeuksien lakkauttaminen, vahva keskitetty valtio), mutta alistaa ne autoritaariselle hallinnalle, sotilaalliselle loistolle ja uudelle eliitille.

Bolševikkien/lokakuun radikaalin vaiheen ja varhaisten neuvostokokeilujen jälkeen byrokraattinen rappeutuminen alkaa (erityisesti 1920-luvun puolivälistä alkaen). Stalinin vallan vakiinnuttaminen kukistaa vasemmisto-opposition, pakottaa läpi ”sosialismin yhdessä maassa” ja luo poliisi-/sotilasbyrokraattisen diktatuurin. Suunnitelmatalous ja kansallistettu omaisuus (lokakuun keskeiset saavutukset) säilytetään, mutta ne muutetaan etuoikeutetun kastin välineiksi, samalla kun internationalismi hylätään.

Molemmissa tapauksissa vallankumouksellinen energia ”jäädyytetään” ja ohjataan uudelleen valtiolliseen valtaan ja laajentumiseen yhden hahmon tai koneiston alaisuudessa (Trotski nimitti Stalinin hallintoa nimenomaisesti ”neuvostobonapartismiin” muodoksi, joka oli lähempänä Napoleonin keisarikuntaa kuin konsulaattia).

Vaiheittainen romahdus

Tämä on keskeinen vastaavuus — rappeutuminen ei ole yksi äkillinen tapahtuma, vaan peräkkäinen sarja kulumisprosesseja, joita ajavat liiallinen laajentuminen, sisäiset ristiriidat, sotilaalliset suot, reunamaiden hallinnan menettäminen, epäonnistuneet uudistukset sekä lopullinen hajoaminen/palauttaminen.

Napoleonin puoli (1812–1815)

- 1812: Tuhoisa Venäjän-sotaretki — Grande Armée (600 000 miestä) murskaantui huollon, talven ja vastarinnan seurauksena. Katastrofaalinen käännekohta; valtava arvovallan ja miehistön menetys.

- 1813: Häntä vastaan muodostuu liittouma; tappio Leipzigissa ("Kansojen taistelu") — saksalaisten liittolaisten ja alueiden menetys; valtakunta alkaa supistua.
- 1814: Liittoutuneet tunkeutuvat varsinaiseen Ranskaan; Pariisi kukistuu; Napoleon luopuu kruunusta ja hänet karkotetaan Elban saarelle.
- 1815: Lyhyt paluu (Sata päivää), lopullinen tappio Waterloossa; pysyvä maanpako Saint Helenalle; Bourbon-monarkia palautettiin (taantumuksellinen vallankumouksen saavutusten peruuttaminen, vaikkakaan ei täydellinen — jotkin oikeudelliset ja hallinnolliset muutokset säilyivät).

Neuvostoliiton puoli (1970-luvulta vuoteen 1991)

- 1970-luvun loppu–1980-luku: taloudellinen pysähtyneisyys (Brežnevin ajan "zastoi"), krooniset puutteet, teknologinen jälkeenjääneisyys sekä lamauttava asevarustelukilpa Yhdysvaltojen/NATOn kanssa — järjestelmällinen ylikuormittuminen alkaa kovertaa taloutta sisältäpäin.
- 1979–1989: Afganistanin sota — Neuvostoliiton "Vietnam"; suo, joka kuluttaa voimavarat, moraalin ja kansainvälisen arvovallan (huomaa ironinen rinnastus: Napoleon tuhoutui Venäjällä; Neuvostoliitto vuoti kuiviin karussa, sitkeästi vastustavassa sotanäyttämössä).
- 1985–1989: Gorbatšovin perestroika-/glasnost-uudistukset (yritys "pelastaa" järjestelmä, kuten jotkin myöhäiset napoleonilaiset sopeutukset) sen sijaan paljastavat ja kiihdyttävät ristiriitoja; itäblokin satelliittivaltiot nousevat kapinaan ja vapautuvat (Berliinin muuri murtuu 9. marraskuuta 1989, hallinnot romahtavat kautta vuosien 1989–1990) — "ulkoisen imperiumin" menetys, täsmälleen kuten Napoleonin liittolaisvaltioiden menetys.
- 1990–1991: Sisäiset nationalistiset kriisit, tasavallat julistavat suvereniteettinsa; elokuun 1991 kovien linjamiesten vallankaappaus epäonnistuu näyttävästi; Gorbatšov eroaa 25. joulukuuta 1991; Neuvostoliitto hajoaa 15 valtioksi. Tätä seuraa kapitalistinen restauraatio (Jeltsinin ajan sokkiterapia, oligarkit, yksityistäminen) – analoginen Bourbon-restauraation kanssa: vallankumousta edeltävän luokan ainekset (tai niiden vastineet) palaavat ja purkavat täydet vallankumoukselliset omistussuhteet säilyttäen samalla joitakin hallinnollisia muotoja.

Molemmissa "imperiumi" (Ranskan mannermainen järjestelmä vs. Neuvostoliiton itäblokki/SEV-vaikutuspiiri) pirstoutuu ulkoa sisäänpäin, sisäinen rappeutuminen kiihtyy, viimeinen kriisi paljastaa ontouden, ja vanhat yhteiskunnalliset voimat palauttavat asemansa (monarkia/kapitalismi). Bonapartismi osoittautuu kestäättömäksi — "kärjellään tasapainotetuksi pyramidiksi", kuten Trotski asian ilmaisi — koska se perustuu vallankumouksen demokraattisen perustan tukahduttamiseen samalla kun se puolustaa (mutta vääristää) sen taloudellista perustaa vihamielisten ulkoisten paineiden keskellä. Neuvostoliiton romahdus ei pitkää aikaväliä vasten tarkasteltuna ollut "äkillinen", vaan etenevän sisäisen mädännäisyyden huipentuma, aivan kuten Napoleonin imperiumikaan ei hävinnyt yhdessä yössä, vaan kului loppuun peräkkäisten tappioiden myötä aina restauraatioon saakka.

Ranskan ja Neuvostoliiton alku ja loppu ovat yhdenmukaiset kuningas Ussian ja Ptolemaioksen todistuksen kanssa. Ptolemaios IV Filopator saavuttaa ratkaisevan voiton Raphian taistelussa (217

eKr.) pohjoisen kuninkaasta (Antiochos III), mutta ”hän ei vahvistu sen kautta” — hän tekee rauhan sen sijaan, että käyttäisi etuaan hyväkseen, palaa ylellisyyteen ja itsensä korottamiseen, ja sitten (3. Makkabealaiskirjan 1–2 säilyttämän kertomuksen mukaan) Ptolemaios vierailee Jerusalemissa voittonsa jälkeen. Hänen sydämensä ylpeydestä paisuneena hän yrittää astua kaikkeinpyhimpään ja uhrata itse — anastuksen ja uhman tekona tosi Jumalaa vastaan. Hänet lyödään jumalallisella iskulla (halvauksella), hänet nöyryytetään, ja hän kääntyy vainoamaan Jumalan kansaa. Hänen hallituskautensa on sen jälkeen asteittaisen rappion aikaa: moraalista turmelusta, sisäisiä kapinoita ja voiman menettämistä kuolemaan saakka. Tämä on tarkka peilikuva kuningas Ussiasta (2. Aikakirja 26:16–21), jonka sydän ylpistyi sotilaallisen menestyksen jälkeen, ja joka sitten meni temppeliin polttamaan suitsuketta (anastaen pappien tehtävän) ja joutui otsastaan spitaalini lyömäksi, mikä oli julkinen, näkyvä tuomio. Siitä lähtien Ussia eli eristyksessä, erotettuna Herran huoneesta, kuolemaansa saakka — hidas, pitkälinen kuihtuminen pikemminkin kuin välitön tuho.

Molemmat ovat eteläisiä kuninkaita, joiden ylpeys ilmenee temppeliin tunkeutumisena Jerusalemissa; tätä seuraa välittömän romahduksen sijasta asteittainen, kuluttava loppu. Tämä on typologinen malli jokaiselle myöhemmälle ”etelän kuninkaalle”.

1798: Ranskasta tulee etelän hengellinen kuningas

”Lopun aikana” (1798) ateistinen Ranska (valta, joka oli juuri ilmaissut Egyptin hengelliset ominaispiirteet — Jumalan avoimen kieltämisen, kuten Ilmestyskirjassa 11:8) käy pohjoisen kuninkaan (paaviuden) kimppuun ottamalla paavin vangiksi. Napoleon on tuon hyökkäyksen sotilaallinen ruumiillistuma. Ranska kantaa etelän kruunua vuonna 1798, koska se korottaa samaa ateistista henkeä, jota muinainen Egypti ruumiillisti.

Mutta aivan kuten Ptolemaios ei voinut ”ottaa voitostaan kaikkea irti”, ei myöskään Ranskan vallankumouksen radikaali vaihe kyennyt säilyttämään saavutuksiaan tai viemään niitä täysimääräisesti ulkomaille. Etelän kruunu siirtyy eteenpäin, kun ateismin filosofia kypsyy ja löytää uuden hallinnollisen äänen.

Edistyksellisen johtajuuden symbolit: Napoleonista Leniniin ja Staliniin

Nämä kolme eivät ole satunnaisia; ne ovat asteittaisia loppuja — kukin edustaa uutta vaihetta etelän kuninkaan kulussa kohti omaa hidasta hajoamistaan. Napoleon — ensimmäinen suuri vertauskuva vuoden 1798 jälkeen. Voitokas Egyptissä (kirjaimellisessa etelässä) hän ylittää rajansa (Venäjän sotaretki vuonna 1812 oli onnettomuus), mikä käynnistää hänen reuna-alueilla sijainneen valtakuntansa tappioiden sarjan askel askeleelta (1813–1814); hän kärsii lopullisen tappion (Waterloo 1815), ja hänet karkotetaan maanpakoon kahdesti. Napoleon edustaa asteittaista, vaiheittaista tuhoa — aivan kuten Ptolemaios ja Ussia.

Lenin otti kruunun vuoden 1917 lokakuun vallankumouksessa. Bolshevikkien ”sysäys” jatkaa sotaa vanhaa järjestystä (mukaan lukien uskonnollista valtaa) vastaan. Mutta radikaali vaihe ei voi vakiintua; Leninin oma terveys pettää varhain, ja järjestelmä alkaa byrokratisoitua.

Stalin, konsolidoi (neuvostobonapartismi), ”jäädättää” vallankumouksen sotilaallis-byrokraattiseksi imperiumiksi, säilyttää keskeiset saavutukset (kansallistettu talous, antifeodaalinen rinnakkaisilmiö Napoleonin lakikokoelmalle), mutta kääntää vallan sisäänpäin (puhdistukset) ja ulospäin (laajentuminen). Kuitenkin sydän ylpistyy ateismissa; järjestelmä ei voi todella ”ottaa voitostaan kaikkea irti”. Ylilaajentuminen (Afganistan rinnakkaisilmiönä Napoleonin Venäjälle), pysähtyneisyys, epäonnistuneet uudistukset (perestroika oli viimeinen epätoivoinen yritys), satelliittivaltioiden menetys (1989–90 = ”liittolaisten” menetys) ja lopullinen hajoaminen (1991).

Neuvostoliiton romahtaminen ei ollut äkillinen — se oli asteittaista, juuri niin kuin Napoleonin valtakunta mureni askel askeleelta ja niin kuin Ptolemaioksen ja Ussian hallituskaudet kuihtuivat heidän temppeliylpeytensä hetken jälkeen. Etelän ”hengellinen” kuningas (ateismi hallitusmuotona) sai oman viipyvän tuomionsa: sisältäpäin ontoksi koverrettuna, kykenemättömänä ylläpitämään valhetta, se pyyhkäistiin pois pohjoisen kuninkaan vastaliikkeessä (paaviuden elpyminen tyhjiössä).

Ranskan vallankumous (kaksi vaihetta) on esikuva Venäjän vallankumouksesta (helmikuu ja lokakuu/bolševikkivallankumous). Napoleonin bonapartismi ja asteittainen rappio ovat esikuvia stalinistisesta vallan vakiinnuttamisesta ja Neuvostoliiton asteittaisesta perikadosta. Koko tämä kehityskulku on Daniel 11:n etelän kuninkaan linjan nykyaikainen ilmentymä: Ptolemaioksen epäonnistumisesta Rafiassa ja temppeliä kohtaan osoitetusta ylimielisyydestä Ussian samanlaiseen syntiin ja hitaaseen loppuun sekä edelleen Ranskaan vuonna 1798 ja sen ateistiseen perilliseen (Lenin–Stalinin aikakausi), joka ei voinut vahvistaa itseään voitoillaan.

Lenin, vallankumouksellinen perustaja tai vallan anastaja (rinnakkainen jakobiinien/bolševikkien nousun kanssa; vuoden 1917 jälkeinen ”työntövaihe” on sukua Napoleonin varhaiselle konsulaatille Brumairen jälkeen). Stalin oli bonapartistinen vakiinnuttaja (Neuvostoliiton imperiumin rakentaja, puhdistukset, toisen maailmansodan voitto, kylmän sodan huippu; sydän ylpistyi ateismissa, mutta hän ei kyennyt pitkällä aikavälillä täysin ”vahvistamaan” voittoa — liiallinen laajeneminen alkaa).

Hruštšov oli huippukauden jälkeisen ”suojasään” johtaja (1953–1964): hän tuomitsee Stalinin (salainen puhe 1956), paljastaa jonkin verran korruptiota, yrittää rajallisia uudistuksia, mutta ei onnistu ratkaisemaan järjestelmän sisäisiä ristiriitoja. Tämä rinnastuu ”thermidorilaiseen” tai varhaisen rappion vaiheeseen — terroria löysennetään samalla kun ateistinen perusrakenne säilyy, mutta arvovalta murenee (esim. Kuuban ohjuskriisin nöyryytys vuonna 1962 heijastaa vähäisempiä napoleonilaisia takaiskuja ennen suuria).

Gorbatšov oli epätoivoinen uudistaja (1985–1991), ja perestroika (uudelleenjärjestely) sekä glasnost (avoimuus) olivat viimehetkisiä yrityksiä järjestelmän ”pelastamiseksi”, mutta ne jouduttivat romahdusta — itäblokin menetyksen (1989, Berliinin muuri), sisäiset kapinat. Tämä on selvin ”asteittaisen päättymisen” tunnusmerkki: Napoleonin myöhäisten sopeuttamisyritysten tavoin ennen vuoden 1814 hyökkäystä tai Ptolemaioksen/Ussian pitkällisen rappion tavoin temppeliylpeyden jälkeen. Gorbatšovin vuoden 1989 konkordaatti/tapaaminen paavi Johannes

Paavali II:n kanssa (pohjoisen kuningas) symboloi hengellistä tappiota — etelän kuninkaan ateismi väistyy paavillisen nousun tieltä.

Jeltsin oli lopullisen hajoamisen hahmo (vuodesta 1991 eteenpäin), joka johti vastarintaa elokuun 1991 vallankaappaukseen vastaan, tuli Venäjän presidentiksi, valvoi Neuvostoliiton hajoamista (joulukuu 1991), shokkiterapiaprivatisointia ja kapitalistista restauraatiota. Hän ruumiillistaa kaoottisen lopun ja vallankumousta edeltäneiden aineiden osittaisen ”restauraation” (oligarkkisen kapitalismin, kuten Bourbonien paluun Napoleonin jälkeen). Etelän kuninkaan palatsi pyyhkäistään pois, mikä täyttää Daniel 11:40:n pohjoisen toimesta tapahtuvan pyörremyrskynomaisen valloituksen (paavius Yhdysvaltojen kanssa tehdyn liiton välityksellä).

Typologia korostaa viipyilevää, askel askeleelta etenevää tuomiota pikaisen lankeemuksen sijaan, samoin kuin Ptolemaios IV:n Raphian voitto johti ylpeyteen, tunkeutumiseen temppeliin, jumalalliseen lyömiseen ja hitaaseen rappeutumiseen; Ussian spitaalisuuteen ja eristykseen kuolemaan asti; Napoleonin vaiheittaisiin tappioihin (Venäjä, Leipzig, Pariisi, Elba, Waterloo). Neuvostolinja osoittaa huippuvoiman Stalinin aikana, asteittaisen ontoksi koverrettumisen Hruštšovin suojasään aikana, joka paljastaa järjestelmän halkeamat. Sitten Brežnevin aikakauden pysähtyneisyys ja sen jälkeen Gorbatšovin uudistukset muuttuvat kiihdyttäjiksi; Jeltsinin aikakausi saattaa pyyhkäisyn päätökseen (Neuvostoliitto hajotetaan, ateismin hallinnollinen muoto päättyy). ”Sydän ylpisty” ilmenee kautta koko linjan (ateistinen uhma), mutta kukaan ei ”tee voitostaan kaikkea, mitä siitä olisi voinut tehdä”.

Etelän kuninkaiden loppu etenee vaihteittain; saatanan perikato alkoi ristillä, ja lopulta hänet karkotetaan maanpakoon tuhanneksi vuodeksi, minkä jälkeen hän kuolee.

Ja minä näin enkelin tulevan alas taivaasta; hänellä oli kädessään syvyyden avain ja suuret kahleet. Ja hän otti kiinni lohikäärmeen, sen vanhan käärmeen, joka on Perkele ja Saatana, ja sitoi hänet tuhanneksi vuodeksi, ja heitti hänet syvyyteen ja sulki hänet sinne ja pani sinetin hänen päälleen, ettei hän enää eksyttäisi kansoja, ennen kuin ne tuhat vuotta ovat kuluneet; sen jälkeen hänet pitää päästettävän irti vähäksi aikaa.

Ja minä näin valtaistuimia, ja he istuivat niille, ja heille annettiin tuomiovalta; ja minä näin niiden sielut, jotka oli mestattu Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden, ja jotka eivät olleet kumartaneet petoa eivätkä sen kuvaa eivätkä ottaneet sen merkkiä otsaansa tai käteensä; ja he virkosivat eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhannen vuoden ajan. Mutta muut kuolleet eivät vironneet eloon, ennen kuin ne tuhat vuotta olivat päättyneet.

Tämä on ensimmäinen ylösnousemus. Autuas ja pyhä on se, jolla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa: sellaisiin ei toisella kuolemalla ole valtaa, vaan he tulevat olemaan Jumalan ja Kristuksen pappeja ja hallitsevat hänen kanssaan tuhannen vuotta.

Ja kun ne tuhat vuotta ovat kuluneet, saatana päästetään irti vankilastaan, ja hän lähtee villitsemään maan neljällä kulmalla olevia kansoja, Googia ja Maagogia, kootakseen heidät sotaan; ja niiden luku on niin kuin meren hiekka. Ja he nousivat yli maan avaruuden ja saartoivat pyhien leirin ja rakastetun kaupungin. Mutta tuli lankesi alas taivaasta Jumalan tyköä ja kulutti heidät. Ja perkele, joka oli heidät villinnyt, heitettiin tuli- ja tulikivijärveen,

jossa myös peto ja väärä profeetta ovat, ja heitä vaivataan yöt päivät, aina ja iankaikkisesti. Ilmestys 20:1–10.

Jatkamme tarkasteluamme etelän kuninkaasta Danielin kirjan yhdenentoista luvun jakeista yksitoista–viisitoista seuraavassa artikkelissa.

Aikakauden lopun aikakauslehti julkaistiin vuonna 1996, ja se edustaa Danielin kirjan profetiaa, joka avattiin vuonna 1989. Äskettäin ChatGPT luki aikakauslehden, ja sitä pyydettiin arvioimaan Ukrainan roolia neljännenkymmenennen jakeen historiassa, sellaisena kuin se on esitetty aikakauslehdessä. Seuraavassa on erittely aikakauslehdestä, joka on ollut julkisessa tiedossa kolmenkymmenen vuoden ajan. Ensimmäinen katkelma Ellen Whiten kirjoituksista aikakauslehdessä on Testimonies, osa 9, 11.

Yleiskatsaus: Ukraina profeetallisessa viitekehyksessä

Lehden profeetallisessa Daniel 11:40–45:n jäsennyksessä Ukrainaa käsitellään Neuvostoliiton romahduksen sekä paaviuden (pohjoisen kuninkaan) ja ateistisen kommunismin (etelän kuninkaan) välisen kamppailun yhteydessä. Ukraina esitetään keskeisenä uskonnollisena ja geopolittisena taistelutantereena sijaissotien päättövaiheissa, erityisesti suhteessa Ukrainan katoliseen kirkkoon ja sen laillistamiseen vuosikymmeniä kestäneen tukahduttamisen jälkeen neuvostovallan alaisuudessa.

Lehti esittää Ukrainan osana Danielin 11:40:n laajempaa profeetallista täyttymystä ja kuvaa etelän kuninkaan pois pyyhkäisemistä Vatikaanin ja Yhdysvaltojen liiton kautta. Ukraina esitetään todisteena neuvostoteismin heikkenemisestä ja katolisen vaikutusvallan uudelleen voimistumisesta Itä-Euroopassa.

Ukraina pohjoisen ja etelän kuninkaan välisessä sodassa

Lehti opettaa, että etelän kuningas on ateismi, joka ilmeni ensin Ranskassa (1798) ja myöhemmin Neuvosto-Venäjässä. Pohjoisen kuningas on paavius, ja Daniel 11:40 kuvaa hengellistä sotaa, joka alkoi vuonna 1798 ja huipentui Neuvostoliiton romahtamiseen vuonna 1989. Ukraina esiintyy tässä yhteydessä osana neuvostoblokkia, joka pyyhkäistään pois Daniel 11:40:n täyttymyksenä. Julkaisu esittää Neuvostoliiton romahtamisen ensimmäisenä askeleena paaviuden kuolinhaavan paranemisessa (Ilmestys 13).

Ukrainan katolisen kirkon tukahduttaminen (siteeratut lähteet)

Lehti sisältää maallista dokumentaatiota katolilaisten vainosta Neuvostovallan aikana.

Time-lehdestä, 4. joulukuuta 1989:

Toisen maailmansodan jälkeen ankara mutta yleensä vähemmän verinen vaino levisi Ukrainaan ja uuteen neuvostoblokkiin ja kosketti miljoonia roomalaiskatolilaisia ja protestantteja sekä ortodokseja.

Ukraina tunnustetaan merkittäväksi alueeksi, jolla katolilaisuutta tukahdutettiin kommunismin aikana.

Ukrainan katolisen kirkon laillistaminen

Yksi Ukrainan keskustelun keskeisistä painopisteistä on pitkään kiellettyä olleen Ukrainan katolisen kirkon laillistaminen.

Life-lehdestä, joulukuu 1989:

”Kolme uutta katolista piispaa on hiljattain nimitetty Tšekkoslovakiaan. Ja tässä kuussa Gorbatšov tapaa paavi Johannes Paavali II:n Italian-vierailunsa aikana — ensimmäisessä kasvokkain tapahtuvassa kohtaamisessa Kremlin ja Vatikaanin johtajien välillä. Neuvottelut saattavat johtaa kauan kiellettyä olleen Ukrainan katolisen kirkon laillistamiseen Neuvostoliitossa.”

U.S. News & World Reportista, 11. joulukuuta 1989:

Uskonnonvapauden elpymisen odotetaan käsittävän myös virallisen kiellon kumoamisen viisimiljoonaiselta Ukrainan katoliselta kirkolta, joka on säilynyt maan alla vuodesta 1946 lähtien, jolloin Stalin määräsi sen liitettäväksi Venäjän ortodoksiseen kirkkoon. Ukrainan kirkon laillisen aseman turvaaminen on ollut paavin ensisijainen tavoite.

Aikakauslehti esittää tämän todisteena ateistisen vallan heikkenemisestä ja katolisen vallan palautumisesta. Se tunnustetaan Vatikaanin diplomaattisen painostuksen suoraksi seuraukseksi, ja Danielin 11:40:n täyttymyksen virstanpylvääksi esitetään Ukraina näkyvänä esimerkkinä siitä, kuinka paavinvalta on saamassa takaisin vaikutusvaltaansa entisellä kommunistisella alueella.

Ukraina paavinvallan etenemisen todisteena

Kommunismin romahtaminen ei ainoastaan poliittisena muutoksena, vaan ateismin hengellisenä tappiona, paaviuden geopolittisena edistysaskeleena ja paaviuden maailmanherruuden palautumisen alkuna. Ukrainasta tulee tapaustutkimus neuvostollisen uskonnollisen tukahduttamisen purkamisesta ja Rooman strategisesta voitosta Itä-Euroopassa. Se edustaa näkyvää siirtymää pakotetusta ateismista palautettuun katoliseen auktoriteettiin, ja Ukrainan katolisen kirkon laillistamista pidetään profeetallisena vahvistuksena siitä, että pohjoisen kuningas pyyhkäisi pois etelän kuninkaan ”kuin tulispää”.

Ukraina ja laajempi profeetallinen tapahtumaketju

1. 1798 – Paaviuskunta saa kuolinhaavan.
2. 1917 – Ateismi siirtyy Venäjälle (bolševikkivallankumous).
3. 1989 – Neuvostoliitto romahtaa.
4. Ukraina – katolinen kirkko laillistettu.
5. Paaviuskunta saa jälleen geopolittista vaikutusvaltaa.
6. Yhdysvallat joutuu lopulta paavinvallan vaikutuspiiriin (Daniel 11:41).

7. Koko maailma seuraa (Daniel 11:42–43).

Ukraina sijoittuu vaiheisiin 3–4 osana siirtymää neuvostoliittolaisen ateismin ja palautetun paavillisen vaikutusvallan välillä.

Lähteet, joihin Ukrainan käsittelyssä viitataan

- Jeff Pippenger (ensisijainen teologinen viitekehys)

Profetian Henki

- Suuri taistelu
- Valittuja sanomia
- Todistuksia seurakunnalle

Maallinen lehdistö

- «时代»杂志
- लाइफ मैगजीन
- U.S. News & World Report

Ukraina mainitaan yhteydessä:

- Toisen maailmansodan jälkeinen katolinen vaino
- Ukrainan katolisen kirkon selviytyminen maan alla
- Gorbatšov–Vatikaani-diplomatia
- Katolisen hierarkian oikeudellinen palauttaminen

Yhteenveto Ukrainan roolista uutiskirjeessä

Ukraina oli tukahdutetun katolilaisuuden linnake neuvostoliittolaisen ateismin alaisuudessa.

Ukrainan katolisen kirkon laillistaminen oli merkki etelän kuninkaan heikkenemisestä. Vatikaanin vaikutus Ukrainassa osoitti paavinvallan elpymistä, ja Ukrainan uskonnollinen muutos toimi konkreettisena todisteena siitä, että Daniel 11:40 oli täyttymässä. Ukrainaa ympäröivät tapahtumat muodostivat osan ensimmäisestä vaiheesta paavinvallan kuolettavan haavan paranemisessa.

Ukraina esitetään sen vuoksi ei erillisenä poliittisena tapahtumana, vaan profeetallisena merkinä Daniel 11:n viimeisten liikkeiden keskellä.